

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΖ'

Συνδρομή ετησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 - Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
Γενουαρίου. Ἐκτός και εἰς ἐτήσιαι - Γραφεῖον Διευθ.: Ἐπὶ τῆς Λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

12 Φεβρουαρίου 1884

ΑΙ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑΙ

[Μυθιστορία τῆς κυρίας Ouida. (Louise de la Ramée).
Μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνίζημα· ἰδί σελ. 87.

Ἡ Λαίδη Ἑρμιόνη Λατρόβ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς Δωροθέαν Λατρόβ, εἰς τὰς Μονάς, πλησίον τοῦ Σέστερφηλδ.

Ἄγαπητῆ μου Δόλλη, ἔχομεν ἐδῶ ἕνα νέον σπανίας καλλονῆς· εἶνε Ῥωμαῖος· τὸν ἔφερον ἡ Ἑσμέα διὰ τὴν ζωγραφίαν τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ φαντασθῆς πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἤμπορεῖ νὰ παραβληθῆ μ'αὐτόν. Σοῦ φαίνεται εἰκὼν, ἡ ὅποια ἐβγήκε ἀπὸ τὸ πλαίσιον τῆς. Εἶνε δυνατόν νὰ ἐμείναμεν ὀλόκληρον χειμῶνα εἰς τὴν Ῥώμην, χωρὶς νὰ τὸν ἴδωμεν; Εἶνε πολὺ ἀγριος, καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον πολὺ θελκτικὸς. Κλειδόνεται εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, τῆς ὁποίας κάμνει τὰς τοιχογραφίας. Ὅταν συμβῆ νὰ τὸν ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ δάσος ἢ ἀλλοῦ, μὰς χαιρετᾷ καὶ φεύγει εὐθύς, ὡς νὰ μὰς ἐθεώρει ἀγρία ζῶα. Παρεκάλεσα προχθὲς τὴν Ἑσμέαν καὶ ἔστειλε νὰ τὸν ζητήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ. Αὐτὸ ἔλειπεν! Ἡ Τάββη μὰς μαλώνει, ὅτι θέλομεν, λέγει, νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν ὡς εὐγενῆ· καὶ ὁμοιάζει ἀληθῶς μ' εὐγενῆ. Ἐπειτα, μήπως σήμερον οἱ ἠθοποιοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι δὲν εἶνε παντοῦ δεκτοί; Ταῖς προάλλαις εἶδαμεν δύο εἰς τοῦ δουκὸς. Ἐδῶ πλήττομεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν φοβερά· ἴσως συντελεῖ εἰς τοῦτο καὶ ἡ παρουσία τῆς Τάββης, ἡ ὅποια εἶνε μία γραῖα γάττα, φοβερὰ ἀνυπόφορος. Ἡ Ἑσμέα τούναντίον εἶνε πάντοτε ἡ φιλοφροσύνη προσωποποιημένη. Ἄχ! πόσον ἤθελα νὰ ἤρχεσο! Περιμένομεν προσεχῶς τὸν Ἑρρίκον Χόλλυς· εἶνε ὀλίγον μεμψιμοίρος, ἀλλὰ πνευματωδέστατος. Ἐπειδὴ ὁ Ῥωμαῖος ἠρνήθη χθὲς νὰ μὰς τιμῆσῃ διὰ τῆς παρουσίας του, ἡ Ἑσμέα διέταξε νὰ μὰς δώσουν τὸ τσαῖ εἰς τὰς τέσσαρας εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ· ταυτοτρόπως δὲν κατώρθωσε νὰ μὰς διαφύγῃ. Ὑπῆρξε δὲ χαριστάτος· μὰς διηγῆθη ὠραιότητα ἱστορίας, καὶ ἔψαλε θελκτικὰ ἰταλιὰ ἀσματά, τὰ ὅποια μοῦ ἐνθύμισαν ὅσα ἠκούσαμεν ἄλλοτε, μὲ συνοδίαν κανδολίνου εἰς τὴν Νεάπολιν. Ἐνθυμεῖσαι; Ἐκτὸς τούτου ἰχνο-

γράφησε τὰς εἰκόνας μὰς καὶ μὰς τὰς προσέφερε· θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἐκράτει τὴν ἰδικήν μου, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι ἂν θέλῃ, ἤμπορεῖ πάλιν νὰ τὴν ζωγραφίσῃ ἐκ μνήμης. Ἐνόμιζα μέχρι τοῦδε ὅτι οἱ Ἴταλοὶ εἶνε γυναικάρεσσοι· ἀλλ' αὐτοὺς δὲν εἶνε δίσλου, δίσλου! Μὰς εἶπε δὲ καὶ μερικὰς ἀληθείας, διὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἑσμέα ἐθύμωσε φοβερά. Θὰ μείνῃ ἐδῶ ἕν ἔτος. Τὸν χειμῶνα θὰ ἦνε κατάμονος· ἀλλ' ὁ χειμὼν εἶνε ἀκόμη μακρὰν. Ἡ Ἑσμέα θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κάνναν· ἔχει δὲ σκοπὸν, ὡς λέγει, νὰ μεταβῆ ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ τῆς, τοῦ Γλαύκου. Μὲ προσκαλεῖ νὰ ὑπάγω μαζὺ τῆς, καὶ θὰ δεχθῶ. . .

Ὁ Λέων Ῥέντσο πρὸς τὸν Δὸν Ἐκκελίνον Φερράρην.

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουν, ἐξαίρετε καὶ ἀγαπητέ μου φίλε. Ἡ ἐργασία μου προχωρεῖ ὅσον ἐπιτρέπει ἡ ἀσάθεια τοῦ καιροῦ. Ἰχνογράφησα ἐξ σχεδία· περὶ τῶν ἄλλων δώδεκα δὲν ἔχω ἀκόμη ἀκριβῆ ἰδέαν. Ὅταν κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μου, βλέπω τὸ μικρὸν μὰς χωρίον, καὶ τὰ ἐκ δρυῶν καὶ καστανεῶν δάση του, καὶ τοὺς μεγάλους τοῦ βράχους ἐκ στακτόχρου μαρμάρου ἢ ἐρυθροῦ πορφυρίτου, καὶ τοὺς ἀραβοσιτωνᾶς του, καὶ τὰς στενάς του πρασιάς χειμωνικῶν καὶ τὰ κουκκία του, τὰ ὅποια διὰ πολλῶν μόλις κόπων βλαστάνουν ἐπὶ τῶν βράχων. Βλέπω τὰς ὄρειάς μας κορασιδὰς μελαγχροινὰς καὶ εὐσταλεῖς, μὲ τὰ πνευστιῶνά των στήθη ὑπὸ τὰ λινὰ των περιτραχήλια, καὶ τὰς κεραμίνοῦ των στάμνους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ἡ καρδιά μου καὶ ὁ νοῦς μου πετοῦν πρὸς σὰς ὄλους. Ἄχ! πόσον ἤθελα νὰ ἐκαθήμεν πλησίον σου, ὑπὸ τὸν μικρὸν σου πυλῶνα καὶ πλησίον τῶν μεγάλων σμιλῶνων, ὅταν ἔρχεται ἡ νύξ, ἡ ἰόχρους ἐκεῖνη καὶ ἀργυρᾶ νύξ, ἡ τόσον καθαρὰ καὶ τόσον φαινή, ὅταν αἱ λαμπυρίδες ἀκτινοβολοῦν ὡς μικρὰ ἄστρα ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν λαχάνων καὶ τῶν κολοκυνθίων. Ἄν εἶχα χρήματα νὰ ζήσω χωρὶς νὰ σοῦ ἦμαι βάρος, δὲν θὰ ἔκαμνα ποτὲ τὴν μεγάλην ἀνοησίαν ν' ἀφήσω τὰ ἥρεμα καὶ σιωπηλὰ βουνά μας. Ἡ πολυτέλεια, ἣτις ἐδῶ μὲ περικυκλώνει, μοῦ φέρει ἐπὶ τέλους ἀηδίαν. Οἱ τάπητες αὐτοί, οἱ ὅποιοι πνίγουν τὸν ἦχον· οἱ ἀναρθηταὶ ὑπηρεταί, οἵτι-

νες προλαμβάνουν πᾶσάν σου ἀνάγκην καὶ πᾶσάν σου ἐπιθυμίαν, τὰ ἀτελείωτα γεύματα, ἅτινα ἀπαιτοῦν ὄρεξιν Γαργαντούα, τὸ αἰώνιον πανόραμα ἀργῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διαδέχονται ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ εἶνε πάντοτε ἀπαράλλακτοι, — διότι ὁ συρμός ἐπιβάλλει τὴν μονοτονίαν εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του — ὅλα αὐτὰ μοῦ πειράζουν τὰ νεῦρα. Μανθάλωσε ὅσον θέλεις τὴν θύραν σου· ὑφίστασαι πάντοτε τὴν ἐπήρειαν τῶν περικυκλούντων σε. Ἡ οἰκία ἔχει τὴν ἠθικὴν της ἀτμοσφαιρᾶν, ὡς καὶ ἡ πόλις. Ἐπειτα ἐδῶ εἶνε βαρὺς ὁ ἀήρ, καὶ μὲ φαίνεται πάντοτε, ὅτι δὲν εἶμ' ἐντελῶς ἐξυπνος. Χωρὶς ἥλιον δὲν εἶμ' ἐγώ! Τὰ αἰώνια αὐτὰ σύννεφα δὲν ἔχουν τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἰδικῶν μας θελλωδῶν νεφελῶν, τὰς ὁποίας διασχίζει ὁ κεραυνός, διώκει ὁ ἄνεμος καὶ σωρεύει ἐπαλλήλους ὡς κορυφὰς ὑψηλῶν ὄρεων, καὶ αἱ ὅποιοι τὴν ἐσπέραν ὅταν περᾶσῃ ἡ καταιγὶς, περιβάλλονται τόσον ζωηρὰ καὶ θαυμάσια χρώματα. Ἐδῶ τὰ νεφρὰ ὁμοιάζουν μᾶλλον μὲ πούπουλα, καὶ παριστάνουν ὁμοιομόρφους καὶ ἀσημάντους ὄγκους τεφροῦ ἀτμοῦ. Ὡς πρὸς τὰς δύσεις τοῦ ἡλίου, οὐδεμίαν εἶδον ἀκόμη, ἀφ' ὅτου εἶδον τὴν Σιβιταβέικιαν ἀφανιζομένην ἐν μέσῳ τῆς φωτεινῆς ἀνταυγείας τοῦ ἐσπερινοῦ ἡλίου. Θὰ μοῦ εἴπῃς ὅτι ἔχω νοσταλγίαν. Μάλιστα, ἔχω! Δὲν μ' ἐμποδίζει ὅμως αὐτὴ νὰ ἐκτιμῆσω τὴν εἰδυλιακὴν ἡρεμίαν τῆς χώρας· τὴν δύναμιν, τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν τῶν κατοίκων της· τὴν καθαριότητα τῶν οἰκιῶν των καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς γεωργίας των. Ἄν κατῶρθωνέ τις νὰ ἐγκλιματίσῃ μερικὰς ἀπ' αὐτὰς τὰς ιδιότητας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἰδίως τὴν καθαριότητα, θὰ ἐγένετο ἀληθινὸς παράδεισος. Ἐν τούτοις θὰ ἤμην ἀγνώμων ἂν παρεπανούμην διὰ τὴν ἐξορίαν μου, διότι ἔχω τὴν πολυτιμωτάτην τῶν χαρίτων· ἐργασίαν εὐχάριστον καὶ ἐνδιαφέρουσαν.

Μετὰ τινὰς ἀποπειράς συμβουλῶν καὶ ἐπεμβάσεων, τὰς ὁποίας ἀπέκρουσα ἐντονώτερον ἴσως τοῦ πρέποντος καὶ τοῦ συμφέροντος, ἡ κυρία μου ἀπεφάσισε νὰ μ' ἀφήσῃ πλήρῃ ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Τῆς ἔγραψεν, ὑποπτεύω, ὁ ἐξάδελφός της, ὅτι ἤμην πολὺν δυσμεταχείριστος ἄνθρωπος. Εἶμ' ἐδῶ πρό τριῶν ἡδῆ μηνῶν, καὶ οἱ προσκεκλημένοι διαδέχονται ἀλλήλους ἐκτοτε ἀδιακόπως. Ἄλλ' αἱ μετ' αὐτῶν σχέσεις μου εἶνε ὡς ἂν ἦσαν εἰς τὴν σελήνην. Ἐχουν, ἡ μᾶλλον ἐκεῖνη ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ φέρουν τὸ σαΐ των εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ὡσάκις δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ κυνήγιον ἢ εἰς τὸν περιπάτον, ἢ ὡσάκις βρέξῃ μετὰ μεσημβρίαν. Δὲν δύνωμαι, ἐννοεῖς, νὰ τὸ ἀπαγορεύσω, διότι εἶνε δικαίωμα της. Ἐπειδὴ ἤκουσεν, ὅτι εἶμαι κἄπως μουσικός, διέταξε κ' ἐτοποθέτησαν δι' ἐμὲ εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν κλειδοκύμβαλον Ἐρᾶρ.

Δὲν ἦτο, φυσικῶ τῷ λόγῳ, δυνατὸν ἄρνηθῆναι νὰ παίζω, ὅταν ἡ Λαίδη Σάρτερους μὲ τιμᾶ διὰ τῆς παρουσίας της. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι αἱ τεῖοποσίαι αὐταὶ εἶνε εὐάρεστος ἀντιπερισπασμός τῆς ἡμερησίας μονοτονίας, καὶ ὅτι αἰσθάνομαι ἀληθῆ στέρησιν, ὡσάκις εἶτε ἐξέρχονται ἐφιρποὶ ἢ ἐφ' ἀμάξης, ἢ παίζουσι *lawn-tennis* παιγνίδιον θερμῶδες καὶ ἀκατανόητον, ὡς μ' ἐφάνη ἐνῶ διηρόχημην τὴν αὐλὴν ἵνα μεταβῶ εἰς τὸν κήπον. Δὲν παραπονεῖται πλέον ὅτι βραδύνει ἡ ἐργασία μου. Ὑποπτεύω δὲ ὅτι εὐρίσκει τώρα εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὸ γυμνὸν νοτιάμα χρωματιζόμενον ὡς ῥόδον. Ἐπρομηθεύθη μερικὰ ὠρατὰ παιδιὰ χωρικῶν, διὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσουν ὡς πρότυπα. Εἶνε ὠρατὰ ἀναντιρρήτως, ἀλλὰ τόσον μόνον. Δὲν ἔχουν ψυχὴν οἱ ὀλοστρογγυλοὶ καὶ γαλανοὶ τῶν ὀφθαλμοῦ· ὥστε θ' ἀντιγράψω μόνον τὰ τορνευτὰ των σώματα καὶ τὰ παχουλά των μέλη. Τὸ πρόσωπόν των δὲν λέγει τίποτε· τὰ παιδιὰ τῆς Ἰταλίας ἔχουν παράδεισον συγχρόνως καὶ κόλασιν εἰς τοὺς παραδόξους ὀφθαλμούς των. Διατί; Διότι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἔχουν ψυχὴν, καὶ ἂν εἶχαν θὰ τὴν ἐπώλουν εὐθηνὰ διὰ ν' ἀγοράσουν ἀλατισμένον ψάρι ἢ τομάτας. Ἐχει ἐν τούτοις τὸ βλέμμα των κἄτι τι ἀπερίγραπτον, τὸ ὅποτον στεροῦνται ἐδῶ τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου. Συμβαίνει ἄρα γε τοῦτο, διότι καὶ τὸ αἷμά μας καὶ τὸ ἔδαφός μας περιέχουσι τόσα δράματα, ἢ μήπως διότι αἱ Ἰταλίδες μητέρες ἀποκοιμίζουσι τὰ παιδιὰ των τραγωδοῦσαι στροφὰς τοῦ Τάσσου καὶ τοῦ Μεταστασίου; Αἱ Ἀγγλίδες δὲν ἀπαγγέλλουσι βεβαίως στίχους τοῦ Σακσπερίου ἐπὶ τῆς κοιτίδος τῶν λευκῶν καὶ ῥοδίνων αὐτῶν πλασμάτων.

Μετέφρασα ἐκ τοῦ προχείρου γαλλιστί τὸν Τάσσον εἰς τὴν Λαίδην Σάρτερους καὶ εἰς τοὺς φίλους της. Ἡ μεταβολὴ τῆς μορφῆς βλάβει βεβαίως πολὺ τὸν μέγαν ποιητὴν. Ἀλλὰ μερικὰ χωρία τοὺς ἐπροξένησαν, φαίνεται, πολλὴν ἐντύπωσιν. Ἀνεγίνωσκον στηριζόμενος εἰς ἐν τῶν παραθύρων τῆς φυλακῆς μου—ὡς ὀνομάζουσι τὴν αἴθουσαν—, ὅθεν φαίνονται ἀπέραντοι χλοεροὶ λειμῶνες καὶ κέδρι μεγάλοι. Περικυλούμενος ἀπὸ ὠραίας γυναίκας, θὰ ὁμοιάζω, ὑποθέτω, μὲ τὸν μυθολόγον τοῦ Δεκαημέρου. Ἡ μάμμη δὲν βλέπει, ἐννοεῖται, τὰς συνεδριάσεις ταύτας πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις ἢ δυσἀρέσκειά τις δὲν ἔχουν σημασίαν διὰ τὴν ἐγγονὴν της, διότι ἡ Λαίδη Σάρτερους εἶνε ἐνῆλιξ, ὀρίζει τὸν ἑαυτὸν της, καὶ δὲν ὀφείλει ὑπακοὴν εἰς κανένα. Ὀλην της τὴν ζωὴν θὰ ἦτο βεβαίως φοβερὰ χαϊδευμένη. Θὰ ὠνειρεύετο πάντοτε πράγματα ἀδύνατα καὶ ἀπραγματοποίητα, καὶ θὰ εἶχε πολλὴν τὴν αὐθαδεῖαν καὶ ἰδιοτροπίαν. Οὐχ ἦττον νομίζω ὅτι εἶνε καλὴ φύσις· ἀλλ' αἱ κοινωνικαὶ συνήθειαι

τὴν ἐμόρφωσαν τοιοῦτοτρόπως, ὥστε σπανίως ἢ καρδία τῆς πάλλει ὅπως ἔπρεπε νὰ πάλλῃ.

Εὐρίσκειται ἐδῶ δούξ τις τοῦ Κίγξλυν, εἰς τῶν πολυαριθμῶν τῆς ἐξαδέλφων καὶ τὸν ὅποιον ἐπιθυμοῦν ὅλοι νὰ νυμφευθῇ. Εἶνε ἀξιαγάπητος νέος· ἐκείνη τὸν ὀνομάζει Βικ καὶ τὸν πειράζει ἀδιακόπως καὶ ἀσπλάγχχνως. Δὲν στερεῖται ἀξιοπρεπείας τινός, ὁσάκις ἢ ἐξαδέλφη του ἀκοντίζει ἐναντίον του τὰ βέλη τῆς, ἀλλὰ τῆς εἶνε πολὺ ὑποδεέστερος ὑπὸ διανοητικὴν ἔποψιν, καὶ ἂν τὸν νυμφευθῇ, θὰ τὸ κάμη βεβαίως μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γείνη δούκισσα. Πιθανώτατα θὰ μετενόουν γρήγορα καὶ οἱ δύο, ἂν δὲν θὰ συνέβαινε καὶ τι χειρότερον. Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἐδυνάμην νὰ σοῦ τὴν ζωγραφῆσω ἐντελῶς. Σοῦ στέλλω μίαν ἰχνογραφίαν τῆς· τὴν ἔκαμαν χθὲς τὸ βράδυ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀφίπτευσεν ὑποκάτω τοῦ ἀνδῆρου καὶ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης. Ἐξέβαλε τὸν μικρὸν τῆς πέτασσαν, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος καὶ μ' ἀπέτεινεν ὀλίγας λέξεις. Αἱ πορφυραὶ λάμψεις τοῦ δύοντος ἡλίου, αἵτινες διεπέρων τὸ πικρὸν φύλλωμα τῶν σμιλάκων, περιέβαλον τὴν κόμην τῆς ὥραιας ἀμαζόνος διὰ τοῦ θερμοῦ των φωτός κ' ἐδίδον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς βαθεῖαν τινὰ καὶ διαπεραστικὴν γλυκύτητα. Τὴν ἰχνογραφίαν αὐτὴν θὰ μεταχειρισθῶ ἀργότερα διὰ νὰ κάμω ὀλόκληρον καὶ μεγάλην τὴν εἰκόνα τῆς, ἀφοῦ τελειώσω τὰς τοιχογραφίας καὶ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Φλωρινέλλαν, ἀπορῶν ἂν εἶνε ὄνειρον ἢ ἐνθύμησις τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονῆς μου! Θὰ ἔχη βεβαίως ἔως τότε νυμφευθῇ τὸν Βικ, τοῦ ὁποίου θὰ τυραννῇ τὴν καρδίαν καὶ θὰ ἐρεθίσῃ τὸν χαρακτῆρα. Χθὲς μετὰ μεσημβρίαν ἢ Λαίδου Σάρτερος καὶ ὁ κόσμος τῆς — διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν καθιερωμένην λέξιν — εἰσέβαλον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τοὺς διώξω ἐκεῖθεν διὰ παντός. Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ ἀνοίξω τὴν θύραν, καίτοι ἐναντιώθη πολὺ, τὸ ὄβλολογῶ. Ἦσαν πολυαριθμοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὁμιλοῦντες ὅλοι συγχρόνως ἀγγλικά, εἰς τρόπον ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ παρακολουθῆσω τὴν ὁμιλίαν των. Ἄ! πόσον θὰ εὐχαριστοῦμην ἂν ἠδυνάμην νὰ τοὺς πληρῶσω μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα, καὶ εἶχα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓνα Ἴταλὸν ἐμπρὸς μου! Οἱ Ἀγγλοὶ ἀριστοκραταὶ θέλουσιν φαίνεται, καὶ καλὰ νὰ δεῖξουν ὅτι εὐπρεπὲς εἶνε τὸ νὰ φέρεται τις ἀπρεπῶς. Μολονότι ἔσπευσα νὰ ρίψω τὸ σιγᾶρον μου, ἄμα εἰσῆλθεν ἢ Λαίδη Σάρτερος, οἱ προσκεκλημένοι τῆς οὐχ ἤττον ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐξηκολούθησαν νὰ καπνίζουσι. Ἐφεραν μετ' ὀλίγον τὸ τέιον. Οἱ ἄνδρες ἐρρόφησαν ἐν εἶδος φοβεροῦ ποτοῦ, συγκεῖμενον ἀπὸ ῥακὶ καὶ ὕδαρ τοῦ Σέλτς· αἱ δὲ γυναῖκες κατεβρόχθισαν χιλίων εἰδῶν πλακούντια, ζυμαρικά, σακχαρωτά,

καρπούς καὶ ἄλλα λιχνεύματα. Ἐσυλλογιζόμεν φρίττων ὅτι εἰς τὰς ὀκτὰ θὰ ἐσήμαινε τὸ γεῦμα. Ἀπορῶ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀποθηήσκουν ἀπὸ δυσπεψίαν.

Ὅτε ἠυδόκησαν ἂν ἐνθυμηθοῦν ὅτι ἤμην παρῶν, μοῦ ἀπέτειναν τὸν λόγον γαλλιστί. Ἦσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ὁ δαίμων τῆς μεταιότητος μοῦ ἔδρανε τὴν καρδίαν. Πειπειμένος δέ, ὅτι μ' ἔθεώρουν ἐπίσης ἀξίον προσοχῆς ὅσον καὶ τὰ πρόσωπα τῶν τοιχογραφιῶν μου, εἶπα κατ' ἐμαυτόν :

— Λέων, εἰς τὸ ἑλληνικὸν καφφενεῖον καὶ εἰς Παρισίους ἐνομιζέτο πάντοτε, ὅτι ἠδύνασο καὶ σὺ νὰ εἰπῆς κάτι. Λάβε λοιπὸν θάρρος καὶ προσπάθησε ν' ἀποστομώσης τοὺς χονδροκόπους αὐτοὺς ῥακοπότας. Ἦρχισα λοιπὸν γαλλικὰ ἐφαίνοντο ὅτι ἐνόουν ὅλοι των πολὺ καλὰ, ἐκτὸς ἐνός μόνου κυρίου, ὅστις ὀνομάζεται Λόρδος Γλωσέστερ, ἔχει τὸ ἦθος ἀρκετὰ σκαῖόν, καὶ φορεῖ πάντοτε ἐν μόνον ὑαλίον εἰς τὸν ὀφθαλμόν του. Προσπάθησα νὰ διακριθῶ καὶ τὸ κατώρθωσα. Παρετήρησα δὲ μετ' ὀλίγον μ' εὐχαρίστησιν μου, ὅτι αἱ τρώγουσαι τὰ σακχαρωτά δὲν ἐπρόσεχον πλέον διόλου εἰς τοὺς πίνοντας σόδαν. Διηγῆθην ἱστορίας· ἐτραγῶδησα μικρὰ ἀματία συνοδευόμενος μὲ μανδολίον· ἔπαιξα μίαν συμφωνίαν τοῦ Σούβερτ καὶ ἐν τεμαχίον τοῦ «Μαυσέας ἐν Αἰγύπτῳ». Ἀπετόλμησα ἔπειτα νὰ ἐπικρίνω τὰ ἀγγλικά ἦθη· ἐν δὲ μόνον πρᾶγμα ἐμετρίαζε τὴν εὐτυχίαν μου, ὅτι αἱ ἀκραταὶ μου εἶχον πολὺ ἀμβλὺν τὸν νοῦν, ὥστε νὰ αἰσθανθοῦν τὸ κέντρον τῶν λόγων μου. Μόνη ἢ Λαίδη Σάρτερος ἐθύμωσε, καὶ ὑπερασπίσθη κατὰ τὰς ἰδέας τῆς τὸν τρόπον τοῦ βίου τῆς καὶ τὰ ἀγγλικά ἔθιμα, τὰ ὅποια μ' ἐφαίνοντο ἀπαίσια διὰ τὸν ἐγωϊσμόν των. Ἄς ἦνε! Μοῦ παρουσιάσθη εὐκαιρία, τὴν ἤρπασα, καί, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μὲ ἄφησαν οἱ ἀκραταὶ μου, εἰμὴ μόνον ὅταν ἐσήμανεν ὁ κῶδων τοῦ γεύματος. Ὀλίγον πρὶν ἀναχωρήσουσιν, συνῆψα ὁμιλίαν λατινιστί μ' ἓνα τῶν ξένων τῆς Λαίδης Σάρτερος, ὀνομαζόμενον Βέρτη, διακεκριμένον φιλόλογον καὶ καλλιτέχνην συγχρόνως. Ἐφάνη ἐκπλαγεῖς, καὶ μ' ἀπήντησεν εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. « Δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῆτε λατινικά, ἀνεφώνησεν ἢ Λαίδη Σάρτερος, ἤξευρετε ὅτι δὲν τὰ ἐνοοῦμεν». — «Τὰ ἐνοοεῖτε, ἀπήντησα ζωηρῶς, ὅσον ἐνοοῦ τὰ ἀγγλικά σας». Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐφάνη ὅτι τὴν ἐπειράζε. «Καλὸν μάθημα!» ὑπέλαβεν ὁ συνδιαλεγόμενος μετ' ἐμοῦ. Ἐλπίζω νὰ μὴ τοὺς γείνη συνήθεια νὰ παίρουν τὸ τσάι των εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ὁ θυμὸς εἶνε πάντοτε κακὸν πρᾶγμα. Ἐπειτα μ' ἔκαμαν νὰ χάσω τὰ τελευταῖα φῶτα τῆς ἡμέρας· καὶ εἶνε τόσο ὀλίγον φῶς εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, καὶ κατ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς πλέον εὐνοϊκὰς ὥρας

τῆς ἡμέρας. Χαίρε, ἀγαπητὲ καὶ σεβαστὲ μου φίλε. Σὲ ἀσπάζομαι ἐκ καρδίας.

Ὁ κ. Χόλλυς πρὸς τὴν Λαίδην Σάρτερος.

Θὰ ἦμην πολὺ εὐτυχὴς, ἂν ἠδυνάμην νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν φιλόφρονα πρόσκλησίν σου· ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχω ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχω ἄδειαν μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ τότε δὲ ἀκόμη θὰ ἦεν τὸ πολὺ δεκαήμερος. Ὡς γνωρίζεις ἀναπληρῶ προσωρινῶς τὸν προϊστάμενόν μου, ὅστις δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ κυνηγίου πρὸ τοῦ Νοεμβρίου.

Ἐδῶ ἔχομεν ἀνυπόφορον ζέστην καὶ πληξίν. Ἐνίοτε κάμνω μερικὰς ἐκδρομὰς πρὸς ἐπίσκεψιν φίλων, πότε εἰς τὸ Φρασκάτι, πότε εἰς τὸ Τίβολι, πότε εἰς τὸ Πάλο ἢ εἰς τὸ μέγαρον Ὀδεσκάκι. Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τις τὸ πνιγηρὸν βᾶρος τοῦ καύσωνος, ἐκτὸς ἂν ὑπάγῃ ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι τόσον σφιγκτὰ δεμένος εἰς τὸ γραφεῖον, ὥστε τοιαύτη τολμηρὰ ἐπιχειρήσις μου εἶνε ἀδύνατος. Λέγεται ὅτι θὰ ἔχωμεν περιπλοκάς, καὶ αἱ βουλαὶ δυνατὸν νὰ συγκληθῶν ἀπὸ ὦραν εἰς ὦραν. Ἀλήθεια, πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν μου ἔκαμες λόγον περὶ τῶν τοιχογραφιῶν σου· ἡ δὲ σιωπὴ σου μου φαίνεται εὐγλωττοτέρα τῶν μεγαλειτέρων ἐπαίνων. Τὸν ἐτρέλλανες ἤδη ἐντελῶς; Ἐπιεν ἐξ ἀπελπισίας τόσῃν χλωράλῃν, ὥστε νὰ κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον ὑπὸ τοὺς σμιλακὰς τοῦ δρυμοῦ σου; Ἄν δὲν μου ἀπαντήσῃς βητῶς καὶ σαφῶς, θὰ γράψω εἰς τὴν μάρμην σου νὰ τὴν ἐρωτήσω τί συμβαίνει.

Ἡ Λαίδη Σάρτερος πρὸς τὸν αὐτόν.

Ἐγὼ αὐτῇ, φίλτατέ μου Ἐρρίκκε, ἀναλαμβάνω νὰ σοῦ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, μολοντί ἡ ἀνοησία σου δὲν ἀξίζει αὐτὴν τὴν τιμὴν. Ἡ ἀποστολή σου εἶνε εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Οἱ τοῖχοι ἀρχίζουν νὰ καλύπτονται μὲ ἰχθυογραφήματα, καὶ εἶνε ἤδη ἀρκετὰ εὐμορφοί. Ἐχει σκοπὸν νὰ ζωγραφίσῃ τὴν στοὰν τῆς μουσικῆς διὰ γραφίτου. Δὲν ἤξεύρω τί ἐννοεῖ διὰ τούτου· ἀλλ' ἀκολουθῶ κατὰ γράμμα τὰς παραγγελίας σου, καὶ δὲν ἀναμιγνύομαι διόλου εἰς τὴν ἐργασίαν του. Τοῦ ἀφίνω πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Ἀφοῦ ἐδήλωσεν, ὅτι εὕρισκει ἀνόητον καὶ ἀσχημον τὸ παιγνίδιον τοῦ *lawn-tennis*, δὲν ἠμπορῶ, ἐννοεῖται, νὰ τὸν καλέσω νὰ παίξῃ μὲζύ μας. Πότε καὶ πότε, ἀπαξ ἔσως τῆς ἐβδομάδος, μὰς τραγῶδει καμμίαν μελωδίαν ἢ μὰς ἀναγινώσκῃ μὲ πολλὴν χάριν κανὲν ἰταλικὸν ποίημα. Τραγῶδει ἀληθῶς πολὺ ὠραία. Ἀπορῶ πῶς δὲν ἐμβόηκεν εἰς τὸ θέατρον. Ὁ Βικ τὸν ἔκαμε φίλον, πράγμα πολὺ παράδοξον, διότι ὀλίγας μόνον λέξεις ἠμποροῦν ν' ἀνταλλάξουν. Ἐνθυμῆσαι τὰ γαλλικὰ τοῦ Βικ, τὰ γαλλικὰ τὰ ὁποῖα ἔμαθεν εἰς τὸ Ἔτον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐνόμιζε περίφημα, μολοντί μόλις

τοῦ ἐπέτρεπον νὰ ἐννοῇ τὰ φοβερὰ μελοδραμάτια τῶν Παρισίων καὶ νὰ παραγγέλῃ ἐν δεῖπνον εἰς τοῦ Bignon;

Κανεῖς μας δὲν τὸν ὑπέθετεν ἱκανὸν νὰ ἱππεύῃ, ὅτε, ταῖς προάλλαις, ἐνῶ εἶχαν βγάλει τὰ ἀλογα ἀπὸ τὸν σταῦλον, διὰ νὰ μὰς τὰ φέρουν, ἢ Souchong (τὴν ἐνθυμῆσαι βέβαια) ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ἐκεῖνος ἔκαμε τὸν περίπατόν του. Εἰς μίαν στιγμὴν τὴν ἐσταμάτησε καὶ τὴν ἱππευσεν. Ἀφοῦ δὲ τὴν ἐτρέξε τρία μίλλια περίπου, κ' ἐπήδησεν ἕνα πλῆθος φράκτας καὶ τάφρους, κατάρθρωσε νὰ τὴν ἠσυχάσῃ καὶ τὴν ἐπανέφερεν ὡς ἀρνίον, ἐνῶ ἐνομιζόμεν ὅλοι, ὅτι κάπου εἶχε κρημνισθῆ.

Ὁ κ. Χόλλυς πρὸς τὴν αὐτήν.

Ὁρατὸν ἄλογον διὰ γυναῖκας, ἢ Souchong! Ἄλλὰ ποῖος εἶνε ὁ ἦρωες; Δὲν ἤξευρες ὅτι ὁ Βικ εἶνε ἱππεύς;

Ἡ Λαίδη Σάρτερος πρὸς τὸν αὐτόν.

Τίς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ Ἴταλὸς ἠξεύρει νὰ ἱππεύσῃ; Ἐνόμιζα ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἦσαν οἱ Ἴταλοὶ ἐπιτηδεῖοτεροὶ τῶν Γάλλων.

Ὁ κ. Χόλλυς πρὸς τὴν αὐτήν.

Μὲ συγχωρεῖς διὰ τὸ λάθος! Ἐνόησα. Ἄλλὰ παριτηῆσου, σὲ παρακαλῶ, τῶν νησιωτικῶν σου προλήψεων. Οἱ Ἴταλοὶ δὲν εἶνε καλοὶ ἱπποκόμοι, συμφωνῶ· εἶνε ὅμως ἱππεῖς. Ὡς πρὸς τοὺς Γάλλους δέ, παρηκολούθησες ποτὲ κυνήγια ἐλάφων εἰς τὸ Σαντιλύ, ἢ ἀγριοχοίρων εἰς τὰς Ἀρδένας; Μεγάλῃ καλωσύνῃ τοῦ Βικ νὰ ἔχῃ συμπάθειαν πρὸς τὸν δαμαστήν τῆς Souchong!

Ἡ Λαίδη Σάρτερος πρὸς τὸν αὐτόν.

Ὁ ἥλιος φαίνεται, σ' ἔκαμε νὰ λέγῃς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Ἡ Souchong διόλου δὲν ἐδαμάσθη· θέλει πάντοτε νὰ δαγκάσῃ τὸν ἱπποκόμον τῆς καὶ νὰ σπᾶσῃ μὲ τὰ λακτίσματα τὴν ἀμαζάν!

Ὁ κ. Χόλλυς πρὸς τὴν αὐτήν.

Μίαν λέξιν ἀκόμη. Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ Κάουος ἐφέτος, ὡς συνήθως, καὶ ἢ ὀχι;

Ἡ Λαίδη Σάρτερος πρὸς τὸν αὐτόν.

Διατί ὑπογεγραμμένη τόσον ἀπλῆ ἐρώτησις; Ὁχι, δὲν θὰ ὑπάγω, διότι ὁ Γλαῦκος ἐπισκευάζεται, καὶ θὰ τὸν χρειασθῶ τὸν χειμῶνα.

Ὁ κ. Χόλλυς πρὸς τὴν αὐτήν.

Εὐχαριστῶ! Ἐπρεπε νὰ μαντεύσω τὴν ἀπάντησίν σου. Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ διακοσμῆσῃς καὶ τοῦ Γλαύκου τὸν θάλαμον διὰ γραφίτου; Ἄν ναί, ἔχω πρόχειρον τὸν ἀνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ σοῦ στείλω διὰ τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Εἶνε ἐξήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, ἔχει παράσημα καὶ διπλώματα, εἶνε καθηγητῆς, μέλος χιλίων καλλιτεχνικῶν συλλόγων καὶ ἐν συνόλῳ... ζῶον. Ἄν τὸν εἶχα στείλει, θὰ ὑπέφερον κάπως αἱ τοιχογραφίαι σου, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπέφερον ὁ ζωγράφος των. Αὐτὸς ὅμως

δὲν θὰ μετέφραζε βεβαίως τὸν Τάσσον, οὔτε θὰ ἔκκιμε τὸν Μαζέππαν εἰς τὴν βράχιν τῆς Souchong. Δυστυχῶς ἡ φρόνησις ἔρχεται πάντοτε ἀργά.

Ἡ λαίδη Σάρτερος πρὸς τὸν αὐτόν.

Ἔστειλα πρὸ μικροῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου κόσμου μίαν μικρὰν σημείωσιν, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιεῖται τὸ παγκόσμιον κοινόν, ὅτι ὁ κ. Χόλλυς, ὁ τῶσον γνωστὸς καὶ τῶσον γενικῶς ἐκτιμώμενος, προσεβλήθη ἐκ παραφροσύνης, κατόπιν σειριάσεως, τὴν ὁποίαν ἔπαθεν ἐξακτῶν τὰ διπλωματικά του καθήκοντα ἐν Ρώμῃ.

Ὁ κ. Χόλυς πρὸς τὸν δούκα Κίγελν.

Εἰς Milton Ernest.

Ἀγαπητέ μου Βίκ, ἠξέυρεις πόσον εὐχομαι ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ τί ἠμπορῶ νὰ κάμω; Ποτέ μου δὲν εἶχα μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπιτραπυομένην μου, καὶ μακρόθεν δὲν ἔχω καμμίαν. Ἄν τῆς γράψω ὑπὲρ σοῦ, θὰ γείνη τοῦτο ἴσως αἰτία νὰ διατεθῇ ἀμετακλήτως ἐναντίον σου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔχει μεγάλην πρὸς σὲ ὑπόληψιν καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ καλλιτέραν ἐκλογὴν. Καὶ ἂν ἐντελῶς λησμονηθοῦν τὰ ἐξαιρετικὰ προτερήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Βελγρὰβία στηρίζει ἐπὶ σοῦ ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας, ἀφ' ὅτου ἐξῆλθες ὄγδοος τῆς σχολῆς τοῦ Ἔταν, ἡ χρηστότης τῆς φύσεώς σου, ἡ εὐθύτης τῶν φρονημάτων σου, ἡ προσήνεια καὶ ἡ ὁμαλότης τοῦ χαρακτήρος σου καὶ τὸ μέγα πλεονέκτημα ὅτι γνωρίζεις τὸν ἰδικόν της, εἶνε δι' ἐμὲ πολὺ σπουδαιότεροι ἐγγυήσεις εὐτυχίας. Ἄν ὅμως αἰσθάνεσαι, ὅτι δὲν σὲ συμπαθεῖ, μὴ τῆς δώσης εὐκαιρίαν νὰ σὲ καταστήσῃ δυστυχῆ.

Ἡ Ἐσμέα εἶνε γυνή, ἡ ὁποία δύναται τὸ πᾶν νὰ κάμῃ ἂν λαλήσῃ ἡ καρδιά της. Ἄν ὅμως ἔχη πρὸς σὲ ἀπλὴν τινα φιλίαν. . . τότε, ἀγαπητέ μου Βίκ, αὐτοκτόνησε μᾶλλον παρὰ νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου, ἐκτιθέμενος εἰς αἰωνίαν ἀπογοήτευσιν, εἰς διαβρωτικὴν ζηλοτυπίαν καὶ εἰς ἀφοσίωσιν ματαίαν. Αὐτὰ εἰλικρινῶς φρονῶ, καὶ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κάμῃς ὅπως νομίσης. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μοῦ ἀπαντήσης εἰς τὴν ἐπομένῃν ἐρώτησιν. Ἐπταίσα ἢ ὄχι, νὰ στείλω αὐτοῦ τὸν Ῥέντσον; Μολονότι ὑπέθετα, ὅτι θὰ τὸν ἐτυράννει κάπως ὡς πρὸς τὴν ζωγραφικὴν του, ποτέ μου δὲν ἐφαντάσθην ὅτι θὰ ἐπρόσεχεν εἰς αὐτὸν περισσότερον ἀπὸ τὸν ἰατρὸν ἢ τὸν ἐφημέριόν της. Τρέμω δέ, μὴ δὲν ἀνελογίσθην ὅσον ἔπρεπε τὸ θέλητρον ὠραιᾶς μορφῆς καὶ τὴν δύναμιν δύο μαύρων ὀφθαλμῶν.

Ὁ δούξ Κίγελν πρὸς τὸν κ. Χόλλυς, εἰς Ρώμῃ.

ἐν Milton Ernest.

Ὁχι, δὲν ὑποθέτω ὅτι τρέχει τίποτε μὲ τὸν Ἴταλὸν ἐξ ὅσων ὑποπτεύεις. Ὁ ἄνθρωπος ἀ-

σχολεῖται ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν ζωγραφικὴν του. Μοῦ ἐνέπνευσε δὲ πολλὴν συμπάθειαν. Μολονότι εἶνε εὐμορφος, δὲν εἶνε γυναικάρεσκος, οὔτε μάταιος. Ἐχει ὁ ταλαίπωρος καταπληκτικὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ζητεῖ νὰ ὑπερπηδῆσῃ τὸν κύκλον του. Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἔχη καμμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Σὺ τὸν γνωρίζεις βεβαίως κατὰ βάθος. Μ' ὅσα καὶ ἂν μοῦ γράφεις, καὶ μολονότι πιστεύω ὅτι ἔχεις δίκαιον, ἐπιμένω ἐν τούτοις. . . Θὰ δοκιμάσω.

Προδήλωσε ἡ Ἐσμέα πολὺ ὀλίγον μὲ νοστιμύεται· ἀλλὰ τέλος πάντων, ἂν δὲν νοστιμύεται καὶ τοὺς ἄλλους, διατί ν' ἀποθαρρύνθῃ; Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ ἐμπρὸς της ὡς θὰ ἐπεθύμουν, οὔτε νὰ τὴν κυττάξω ὡς ὁ Ἴταλὸς ὅταν ἀναγινώσκῃ τὸν Τάσσον. Οὐχ ἤττον θὰ ἔκαμνα τὸ πᾶν δι' αὐτήν, καὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ γυνὴ ὁμοία της εἰς τὸν κόσμον. Ἄν ἔχη ἐλαττώματα, δὲν τὰ γνωρίζω. Εἶν' ἐλευθέρη, ἂν θέλῃ, νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὡς τὸν πηλὸν τῶν ὑποδημάτων της· ἐγὼ καὶ πάλιν θὰ τὴν ἀγαπῶ διὰ βίον.

Ὁ κ. Χόλλυς πρὸς τὸν δούκα Κίγελν.

Ὁρθὰ λέγεις, ἀγαπητέ μου Βίκ· ἀλλ' αἱ γυναικῆς ἀδιαφοροῦν διὰ τὰ ὀρθὰ ὅσον καὶ διὰ τὸν πηλὸν τῶν ὑποδημάτων των. Ἴσως μάλιστα καὶ προτιμῶσι νὰ τὰς μεταχειρίζωμεθα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Περίεργος ὄρεξις· ἀλλὰ τοιαῦτα εἶνε. Ἦκουσα πολλάκις περὶ τῆς ὀξυδερκειᾶς τοῦ ἔρωτος. Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε τυφλός, ὅσον δέκα χιλιάδες τυφλοπόντικιοι, καὶ μὲ φαίνεται ὅτι δὲν κάμνεις σὺ τὴν ἐξαιρέσιν. Ὁ Θεὸς μαζί σου, ἀγαπητέ μου φίλε! Ἐμπρὸς, καὶ προσπάθησε νὰ κερδήσης.

Ὁ δούξ Κίγελν πρὸς τὸν κ. Χόλλυς.

Ἐχασα! Μόλις κατεδέχθη νὰ μ' ἀκούσῃ. Ἄναχωρῶ διὰ τὸ κυνήγιον τῶν ἐλεφάντων. Ἄνεχώρησα· γράψε μου εἰς Λονδίνον.

Ὁ κ. Χόλλυς πρὸς τὸν αὐτόν.

Εἶμαι καταλυπημένος. Σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ παραιτήσης τὸ εἰς Ἀφρικὴν ταξεῖδιόν σου καὶ τὰς θηρευτικὰς σου μαχαίρας. Πήγαίνε κτλλίτερα εἰς τὸ Βένδερικ ἢ εἰς τὸ Γλενλοχρή, καὶ θὰ κάμω τ' ἀδύνατα διὰ νὰ ἔλθω νὰ περάσω μίαν ἐβδομάδα μαζί σου.

Ὁ δούξ Κίγελν πρὸς τὸν κ. Χόλλυς. Εἰς Ρώμῃ.

Λέσχη τῶν σωματοφυλάκων, ἐν Λονδίνο.

Λαμπρά! Οἱ ξυλοπετεινοὶ εἶνε τὸρα εἰς τὸν καιρὸν των. Ὁ Ῥωμαῖος εἶν' ἐπίφοβος ὅσον καὶ ὁ ἱπποκόμος της. Μεγάλη σου ἡ καλωσύνη, ὅτι δὲν μ' ἔγραψες τὸ τυπικόν: Δεῖν σοῦ τὸ ἔλεγα; Σὲ περιμένω εἰς τὸ Γλενλοχρή.

Ὁ Λέων Ῥέντσος πρὸς τὸν Δὸν Ἐκκελιον Φεβάρην.

Ἔλαβον, ἀγαπητέ μου πάτερ, τὴν ἐπιστολήν σου μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν κ' εὐγνωμοσύνην. Ἐλυπήθην πολὺ μαθὼν ὅτι ὁ υἱός

τῆς πτωχῆς Τέσσας ἔτυχε κακὸν ἀριθμὸν. Ἡ στρατεία εἶνε σκληρὰ διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ πολὺ σκληροτέρα διὰ τὰς μητέρας. Πᾶσα τῆς πατρίδος εἰδήσις μ' ἐνδιαφέρει· ὅταν ἀναγινώσκω τὰ γράμματά σου, ἀκούω, μοῦ φαίνεται, τοὺς τέττιγας νὰ ψάλλουν, τοὺς ἀραβοσίτους φρίσσουντας ὑπὸ τὸν ἄνεμον, καὶ τοὺς κρωγμοὺς τῶν γλαυκῶν. Αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ φέρουν ἀρώματα ἀγρίου αἰγοκλήματος, ἀνθους λεμονέας κ' εὐόσμου πρωϊνῆς δρόσου. Ἐδῶ, ὅταν περιπατῶ εἰς τὰ ὑπόστεγα θερμοκήπια, νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὰς ἰταλικὰς πεδιάδας κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἰουνιακοῦ ἡλίου. Ἡ Λαίδη Σάρτερος εἶνε τώρα σχεδὸν μόνη εἰς τὸν πύργον τῆς. Ὅλοι τῆς οἱ ξένοι ἀνεχώρησαν, ἐκτὸς μιᾶς χαριεστάτης νεάνιδος, τῆς Λαίδης Ἐρμιόνης καὶ τῆς σοβαρᾶς μάμμης. Ὁ περιφημὸς δοῦξ ἀπελιθῶν, φαίνεται, καθὼς λέγει τοῦλάχιστον ὁ ἀρχικηπουρὸς, ἐκεῖνος ὅστις ὀμιλεῖ καλὰ τὸ γαλλικόν. Εἶμαι ἐντελῶς εὐνοούμενός σου, ἀφότου τοῦ ἔδειξα πῶς κατώρθωσες νὰ θεραπεύσῃς τὰς ἀμπέλους σου ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν κρυπτόμυιαν, καὶ ἣτις προσέβαλεν ἐδῶ τὰ κλήματα τῶν θερμοκηπίων. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ νέου δουκὸς εἶνε ἤδη γεγονὸς τετελεσμένον. Πρὸς ἐμὲ ἐφέρθη ὡς ἀληθῆς εὐγενῆς, ἀλλὰ δὲν ἦτο καθόλου διὰ τὴν Λαίδην Σάρτερος· τὸν ἐτυράνει, τὸν ἐπερίπαιζε, τὸν μετεχειρίζετο ὡς ἀνόητον — ἀδίκως, μολονότι ὁ δοῦξ ἔχει τὸ ἦθος ἀδέξιον, καὶ ὀμιλεῖ τὴν πρόστυχον ἐκείνην γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν συνειθίζουσιν σήμερον οἱ νέοι τοῦ συρμοῦ, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον ἠδυνήθη νὰ κρίνω ἀπ' ὅσους εἶδα ἐδῶ. Ἡ Λαίδη Σάρτερος καὶ ἡ Λαίδη Ἐρμιόνη ἐξακολουθοῦν νὰ πίνουν τὸ σααίτων εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἀρχίζουν δὲ τῇ ἀληθείᾳ, νὰ ἐννοοῦν πολὺ καλὰ τὸν Τάσον. Ἡ Λαίδη Σάρτερος ἔχει θαυμασίαν φωνὴν μεσοῦψιφώνου, ἀλλ' ἡ μέθοδός τῆς εἶνε δυστυχῶς πολὺ ἐλλιπής. Δέχεται τὰς παρατηρήσεις μου μὲ πολλὴν εὐμένειαν· τὴν διδάσκω δὲ συγχρόνως τὸ μανδολίνον. Τὰ μαθήματά μας ὅμως θὰ παύσουν ἐντὸς ὀλίγου, διότι σκοπεύει μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ μεταβῇ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φιλικῶν τῆς πύργων. Αἱ ἐπισκέψεις αὐταί, λέγει, τῆς εἶνε πολὺ πληκτικαί. Ἡ ἐποχὴ τῶν κυνηγιῶν εἰς τὴν Σκωτίαν ἤρχισεν ἤδη, φαίνεται, καὶ θ' ἀρχίσῃ ἀπ' ἐκεῖ. Οἱ ἄνδρες, ὡς λέγει, ἀφοῦ κυνηγήσουν ὅλην τὴν ἡμέραν, καταντοῦν τὸ βράδου ἀπὸ τὴν κούρασιν ἀρνία ἢ λιθοί. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεγάλου κόσμου μοῦ φαίνονται ὅτι γίνονται μόνοι τῶν δούλων καθηκόντων ὀκληροτάτων. Μολονότι δὲ κηρύττουν ἀνυπόφορον τὸν τρόπον τοῦ βίου τῶν, ἐξακολουθοῦν ἐν τούτοις τὸν ἴδιον δρόμον. Ἄν ἤμην εἰς ἓξ αὐτῶν, θὰ τοὺς ἐξέπληττα βεβαίως διὰ τῆς ἀνεξαρτησίας μου.

Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς πολὺ νὰ μοῦ στείλῃς ἔν μέρει λεύκωμα μὲ ἰχνογραφήματα, τὰ ὁποῖα ἔκαμα ὅταν ἤμην πολὺ νέος, πρὸς διακόσμησιν τοῦ Morgante Maggiore. Ἡ Λαίδη Σάρτερος ἐπιθυμεῖ νὰ τὰ ἴδῃ· τὸ ποίημα, τὸ ὅποιον τῆς διηγήθην, μὲ ἀποκοπὰς ἐννοεῖται, τὴν διεσκέδασε πολὺ. Τῆς εἶπα, ὅτι οἱ χωρικοὶ μας μορφώνουν δράματα ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῶν ποιημάτων, καὶ τὰ παίζουσιν ἐπάνω εἰς τὰ βουνά μας μὲ μόναν τὰς φυσικὰς κύκλω σκηνογραφίας. Κινεῖ τις εὐκολὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Λαίδης Σάρτερος, ἰδίως ὅταν ἀποτείνεται εἰς τὴν φαντασίαν τῆς. Ἐχει πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ σπαταλᾷ εἰς μάτην. Μὲ συγκινεῖ πολὺ, τὸ ὁμολογῶ, ἡ μεταβολὴ τῆς ἀφ' ἧς ἡμέρας τόσον δικαίως μ' ἐπειράξε διὰ τὸ ζήτημα τοῦ φράκου· τὴν εἶνε εὐγενεστάτη καὶ πολὺ προσηνῆς μαζί μου. Δὲν δύναται, βεβαίως, νὰ παραιτήσῃ ἐντελῶς κἀτι τι ἀπότομον, τὸ ὅποιον ἔχουν συνήθως οἱ τρόποι τῆς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον προσπαθεῖ νὰ κρατῆται. Ἀκούει μὲ ὑπομονὴν μερικὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας τολμῶ καὶ τῆς λέγω, καὶ φαίνεται ἐντρεπομένη διὰ τὴν ἀμάθειάν τῆς, προκειμένου περὶ φιλολογίας ἢ τέχνης. Ἄλλοτε ὑπερηφανεύετο δι' αὐτὴν τὴν ἀμάθειαν. Ἡ ἀνατροφή τῆς θὰ ἦτο βεβαίως πολὺ παρημελημένη. Μοῦ διηγήθη ἐν τούτοις, ὅτι ἀπὸ τεσσάρων μέχρι δεκαεπτὰ ἐτῶν ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς διεθνοῦς παιδαγωγοῦ, ἣτις τὴν παρεγέμισε κατὰ γράμμα μὲ παντὸς εἶδους ἀσυναρτήτους γνώσεις. Ὅτε συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔβδομον ἔτος καὶ ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς τῆς, ὑπῆγεν εἰς τὸν κόσμον· τοῦτο δὲ συνέβη πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἀκούει μὲ πολλὴν προσοχὴν ὅ, τι τῆς διηγοῦμαι περὶ τῆς πολυμαθείας σου καὶ τῆς ἀπείρου ἀγαθότητός σου, περὶ τῆς στέγης σου, τὴν ὁποίαν μοῦ κατέστησες τόσον προσφιλῆ, καὶ περὶ τῆς χαριτωμένης ἀγροτικῆς σου οἰκίας, ὅπου ἡ γραῖα Μάρθα μ' ἐμάλωνεν ὁσάκις ἄφιναν τὰς ὄρνιθας νὰ τρέχουν εἰς τὰς πρασιάς καὶ τὰς κίχλας νὰ κλέπτουν τὰς ἐλαίας. Πότε θὰ ἐπανίδω τὸ ἀγαπητὸν μικρὸν σου πρεσβυτέριον μὲ τοὺς λευκοὺς ἀσβεστωμένους τοίχους τοῦ; Ζωγραφίζω τώρα τὸν Ὑλαν συρόμενον ἐντὸς τῶν ὑδάτων ὑπὸ τῶν νυμφῶν. Δὲν εὐρήκα πρότυπον διὰ τὸν Ὑλαν κατέφυγα λοιπὸν εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου, κ' ἐνθυμήθην τοὺς μελαγχρονικοὺς καὶ τόσον εὐώμους νέους μας, ὅταν βυθίζωνται καὶ ἀλιεύουσιν εἰς τοὺς ῥύακας τῶν βουνῶν μας. Τὴν Ἰταλίαν ἐπίσης συλλογίζομαι, ὁσάκις πρόκειται νὰ ζωγραφίσω νυκτερινὴν τινα σκηνὴν, ἀπὸ τὰς ὥραις ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἀγαποῦν οἱ ναῦται. Ἐδῶ, ὅταν ἀνατέλλῃ ἡ σελήνη, φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ κρυβῇ. Τὰ ἄστρα, ὁσάκις φαίνονται, — καὶ τοῦτο συμβαίνει δύο νύκτας εἰς πέντε — εἶνε μικρὰ καὶ

ὄχρᾶ. Ἄχ! πότε θὰ ἶδω πάλιν τὴν Ἀφροδίτην νὰ λάμπη, μὲ τὸ διαφανές της φῶς, εἰς τὸ σκοτεινὸν μέτωπον τοῦ Σωράκτου ἢ ἐπὶ τῶν χιόνων τῆς Λεονέσσας;

Ὁ Δὸν Ἐκκελίνος Φεβέρρης πρὸς τὸν Λέοντα Ῥέντσον.

Σοῦ στέλλω τὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον μ' ἐζήτησες, ἀγαπητέ μου υἱέ, κ' ἐλπίζω νὰ τὸ λάβῃς ταχέως. Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, βλέπων ποίαν θέσιν ἔχουν πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν σου ἡ ταπεινὴ μας κατοικία καὶ τὸ μικρὸν χωρίον μας. Εἰς κανὲν μέρος, ἀγαπητέ μου υἱέ, δὲν θὰ ἔχῃς τὴν ὑποδοχὴν, ἣτις σὲ περιμένει ἐδῶ. Ὅταν οἱ πόδες σου πατήσουν πάλιν τὰς στενὰς ἀτραπούς τῶν βουνῶν μας, ἔσο βέβαιος, ὅτι θὰ μᾶς φέρῃς πάλιν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν. Ἡ Μάρθα γηράσκει, ἀλλ' ὄχι τόσον, μ' ἐπιφορτίζει νὰ σοῦ εἰπῶ, ὥστε νὰ μὴ σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε. Συγχώρησόν μου τώρα νὰ σοῦ ἀποτείνω καὶ μερικὰς παρατηρήσεις. Ἡ κυρία, ἣτις σὲ ξενίζει, σοῦ ἐμπνέει ἐνδιαφέρον πολὺ φυσικόν· πρόσεξε μόνον, μὴ γείνη ζωηρότερον τοῦ δέοντος. Τὰ μαθήματα τῆς μουσικῆς καὶ αἱ ἀναγνώσεις τῶν ποιητῶν μας μ' ἀνησυχῶν κάπως, τὸ ὁμολογῶ. Δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι αὐτὰ εὐχαριστοῦν τὴν μεγάλην αὐτὴν κυρίαν ὅσον καὶ σέ. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶνε μεγάλη κυρία, σὺ δὲ εἶσαι ὑπερήφανος καὶ πτωχός, ἡ οἰκειότης αὐτῆ δὲν εἶνε ἀκίνδυνος. Συγχώρησόν με διὰ τὴν παρατήρησιν, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι τοὺς φόβους μου προκαλεῖ ἡ φρόνησις τῆς μεγάλης μου ἀγάπης. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ.

Ὁ Λέων Ῥέντσος πρὸς τὸν Δὸν Ἐκκελίνον Φεβέρρη.

Ἐξάιρετε καὶ ἀγαπητέ μου πάτερ, μὴ ἀνησυχῆς. Ἡξερῶ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἡ ὑπερηφάνεια, ὅσον ἀδικαιολόγητος καὶ ἂν ἦνε εἰς ἄνθρωπον τοῦ γένους μου, εἶνε πάντοτε ἠθικὴ δύναμις. Ἡ οἰκοδόμοισίν μου εἶνε, τ' ὁμολογῶ, θελκτικὴ καὶ μοῦ ἐμπνέει ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ λόγος τούτου εἶνε ἡ ἀντίθεσις μεταξύ τῶν ὁρατῶν ἐλαττωμάτων της καὶ τῶν μεγάλων προτερημάτων τῆς καρδίας της, μεταξύ τοῦ φοβεροῦ της, καίτοι ἀνεπιγνώστου, ἐγωῖσμου καὶ τῆς εὐγενείας τῆς εὐαισθητοῦ φύσεώς της. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀντιφάσεις τὴν καθιστοῦν περιεργότατον ψυχολογικὸν πρόβλημα· τοῦτο φαίνεται ἀφρημένον κάπως καὶ φιλοσοφικόν, ἀλλ' ἀληθῶς οὐδὲν ἄλλο μ' ἐνδιαφέρει πράγματι ἢ ἡ περίπλοκος αὐτῆ φύσις. Ἐν τούτοις τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ τῆς σπουδῆς θὰ μοῦ λείψῃ ἐντός ὀλίγου, διότι, ὡς σοῦ ἔγραφον, φεύγει ταχέως. Δὲν εἶνε μάλιστα βέβαιον, ἂν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὶν μεταβῆ εἰς Κάνναν, δηλαδὴ πρὸ τοῦ χειμῶνος. Εἶνε συνήθεια εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ τρέχουν ἀπὸ πύργον εἰς πύργον ὅλον τὸ φθινόπωρον. Εὐρίσκειται τις τοιοῦτοτρόπως διαρκῶς ἐπὶ τῆς

σκηνῆς, ὡς ἐπὶ ἀληθινοῦ θεάτρου. Ἐνδυμασίαι ἀτελείωτοι, καὶ γεύματα καὶ διασκεδάσεις καὶ φλυαρίαι παντὸς εἶδους. Εὐκόλως ἐνοεῖται, ἔξ ὅσων λέγει περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ἡ Λαίδη Σάρτερς, ὅτι οὐδὲν αὐτοῦ κενότερον· καὶ ὁμοίως μὲ βεβαιοί, ὅτι ἔχει καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ πολυλάκις τὸ θέλημα τῆς, καὶ ὅτι, ἅμα κανεὶς τὴν ἀρχίση, δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ζῆσῃ ἄλλῶς. Εὐτυχῶς εἶμαι ἐξησφαλισμένος, ὅτι ζῶν τῷ αὐτῇ δὲν θὰ ζῆσω ποτέ μου. Ἔσο ἡσυχος λοιπὸν ὡς πρὸς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ διέτρεχα. Ὅπως ἤδη σοῦ τὸ εἶπα, μὲ προφυλάττει τριπλοῦς θώραξ: ἡ πτωχεία μου, ἡ τέχνη μου, καὶ ἡ ὑπερηφάνειά μου. Κατὰ τὴν εἰς Παρισίους διαμονὴν μου ἠγάπησα μίαν γυναῖκα· σοῦ ἐξεμυστηρεῦθην τὸ πρᾶγμα μίαν θερρινὴν ἐσπέραν, καθήμενος εἰς τὴν θύραν σου, ἐνῶ ὁ χρυσοῦς δίσκος τῆς σελήνης ἔλαμπεν εὐρὺς διὰ μέσου τῶν φλεγόμενων νεφελῶν τῆς δύσεως. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπέθανε, καί, τὸ λυπηρότερον, δὲν ἦτο ἀξία τοῦ πάθους τὸ ὅποιον μοῦ ἐνέπνευσεν. Ἐθεραπεύθην διὰ πολὺν καιρὸν ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀπὸ τρέλλαν. Θὰ μείνω μόνος, ὡς ἐρημίτης, καθ' ὅλον τὸ ἀνεμῶδες φθινόπωρον καὶ τὸν σκυθρωπὸν χειμῶνα τοῦ τόπου τούτου. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχω ἀρκετὸν φῶς νὰ ζωγραφίζω, καὶ δὲν μὲ μέλει. Σχεδιάζω τώρα τὴν ταφὴν τῆς Δάφνης. Δὲν εὐρίσκω πρότυπον ἐν μέσῳ τῶν χονδρῶν αὐτῶν καὶ ποδαλγῶν γεωργῶν. Ἄλλ' ἐνθυμοῦμαι σώματα τόσον εὐσταλῆ, τόσον εὐκίνητα, τόσον χαριέντα, ὥραϊα μελαγχροινὰ πρόσωπα, ἀμάξια συρόμενα ὑπὸ βοῶν μετὰ τὸ θέρος, χοροὺς ρυθμικοὺς ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἐλαιῶνων, νέους γυμνοὺς, λιγυροὺς ὡς ἀλάμος, ἀντλοῦντας ὕδωρ διὰ τοῦ γερανοῦ, ὡς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Δάφνης. Πόσα πράγματα ἔχομεν ἀκόμη τὰ ἴδια ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεοκρίτου! Ναί, ἀγαπητέ μου καὶ ἐξάιρετε φίλε, ἔσο πεπεισμένος ὅτι ἡ καρδία μου εἶνε τόσον γεμάτη ἀπὸ Ἰταλίαν, ὥστε ἀδύνατον εἶνε νὰ τρελλαθῇ ἄλλου. Ἐπειτα, πίστευσε καὶ τοῦτο: ἂν ἡ Λαίδη Σάρτερς μὲ ὑπολήπτεται κατὶ περισσώτερον ἀπὸ τὸν οἰκονόμον της, δὲν μὲ θεωρεῖ ὅμως ἀνώτερον γραμματέως ἢ καθηγητοῦ· ἴσως τὸ πολὺ πολὺ μὲ ὑπολαμβάνει ὅμοιον πρὸς τὸν Ῥίτσιον¹, εἰς ὃν μόλις θὰ κατεδέχετο ἡ ἀλαζὼν αὐτῆ βασιλισσα νὰ ῥίψῃ τὸ χειρόκτιόν της ἢ ἐν βλέμμα οἴκτου. Ἐγὼ οὔτε χειρόκτιον θέλω, οὔτε οἴκτου. Θὰ ἤμην ἀπλῶς εὐχαριστημένος, ἂν, ὅταν τελειώσῃ ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ, μειδιάσῃ καὶ μοῦ εἴπῃ: A rivederci (ἀναβλεπόμεθα), καλέ μου καὶ ἀγαπητέ φίλε!

[Ἐπεται συνέχεια].

1 Ὑπαινιγμὸς τοῦ γνωστοῦ Ἰταλοῦ εὐνοουμένου τῆς Μαρίας Στουαρτίδος. Σ. τ. Μ.